

**PROMESA D'UNGLA DE DIT PETIT DE PEU ESQUERRE
[DIÀLEG PER A ACTOR (O ACTRIU) I BALLARÍ (O BALLARINA)]**

d'ELIES BARBERÀ

El diàleg s'estableix entre el moviment del Ballarí (o Ballarina) i la interpretació del text de l'Actor (o Actriu). La coreografia de moviments del Ballarí s'inspirarà en els fragments descriptius del text, que són aquells durant la interpretació dels quals no es balla. El diàleg comença amb la dansa del Ballarí. Al cap del temps que s'estime oportú, l'Actor:

ACTOR

A vegades he imaginat ser altres cossos. És clar. Tan diminuta, jo. Tan aparentment inexistent, jo, oi? A vegades, doncs. Com sinó? Sempre oculta, sempre amagada. Feble, jo. Part. Sí. Perquè no és que puga jo anar per lliure, no. Perquè no és que siga jo un cos per mi mateixa, no. Ni encara un corpuscle independent, autònom. No. Ni això. Sóc petita part de. Incrustada entre pell i carn. Presa. Sense la llibertat de ser cos; de ser unitat. Només i sempre, part. Sí. Tan diminuta, jo. Prescindible, a més a més. Tallada, arranada, decapitada, de tant en tant. I a vegades, clar, doncs, com comprendreu, per abandonar la reclusió, he sentit la necessitat d'evadir-me i d'imaginar ser altres cossos. Clar. Com sinó? I m'he dit:

El Ballarí deixa de ballar i tota la seua concentració recau en l'ungha del dit petit del peu esquerre.

Seré estella entre capes i capes terreres./ Seré petit rai a la deriva./ Seré biga de bodega de vaixel pirata./ Seré la verticalitat del pollancre./ Seré el color mostassa de la tardor./ Seré el color lila de la remolatxa./ Seré el verd humit de les valls de Deba./ Seré el roig encés de les roselles de la vall d'Ebo./ Seré el borriçol ros del pubis verge d'Eva.

Silenci de l'Actor. El Ballarí reprén la dansa. Al cap del temps que s'estime oportú, l'Actor:

ACTOR

Perquè la imaginació és un arc, la primera potència articulada de la voluntat. Potser abans de la imaginació hi ha el desig; el desig ver i salvatge. Però el desig és pulsio pura i encara no té careta, clar. La imaginació, sí. De fet, té totes les cares. La imaginació té forma i, d'alguna manera, dispara la fletxa. Em dispara, com una fletxa, al lloc on seré. Al lloc on voldré ser. La imaginació és una forma i, per tant, una respiració. La respiració que jo vull ser. Clar. La respiració és un moviment. La imaginació és un moviment; el moviment que em permet transcendir-me.

El Ballarí deixa de ballar i tota la seua concentració recau en l'ungha del dit petit del peu esquerre.

Seré cap de ratolí i cua de lleó./ Seré la pedreta en la sabata./ Seré el porquet de sant Antoni i el gosset de sant Roc./ Seré la corda i el poal./ Seré la vaca que riu i el bou que brama./ Seré l'1 i el 2./ Seré la llengua llatina que ho ha vist tot./ Seré els ulls del nounat que no veuen res./ Seré el tort en el país dels cecs.

Silenci de l'Actor. El Ballarí reprén la dansa. Al cap del temps que s'estime oportú, l'Actor:

És efímera la imaginació, ho sé. Fragment. Parèntesi. És clar que ho sé. No oblide el que sóc, perquè sempre retorne a mi, clar, com quan acaba la funció: tan diminuta, jo. Tan aparentment inexistent, jo, oi? Sempre oculta, sempre amagada. Feble, jo. Part. Incrustada entre pell i carn. I bla, bla, bla... Però, oh!, durant els moments en què sóc imaginació, respiració, moviment, la realitat és una altra, sí. L'arc de la imaginació em dispara i el meu cos diminut s'hi aboca de ple: respire i el moviment m'hi porta a ser. Temptege, cerque la nova pulsació i només pel moviment se sublima la possibilitat de ser. Com si no transcendir-me? De què parlem sinó de representar? De ser un altre essent jo, clar.

El Ballarí deixa de ballar i tota la seua concentració recau en l'ungha del dit petit del peu esquerre.

Seré rastre apressat de formigues./ Seré bigoti de gamba i corda de violí./ Seré conreu. Seré la biblioteca i l'arxiu de les meues alegries./ Seré torxa./ Seré protocol personal de gestos i gestes./ Seré timbal./ Seré clavicordi empenyat com un rinoceront./ Seré clavicèmbal enamorat que festeja una tórtora en el bosc màgic d'alzines.

El Ballarí reprén la dansa. L'Actor no detura la interpretació del text:

I quan tot acabe i la calavera es convertisca en testet per a malves, cards i roselles, jo m'hauré separat de la falange del dit petit del peu esquerre i seré estella entre capes i capes terreres. Seré petit rai a la deriva... Ho promet.

FI

**OMÓPLATOS EN LINÓLEUM
(PIEZA PARA UN BAILARÍN Y UN ESPECTADOR)
d'ANDREA SEGURA**

El día y la noche parecían haber perdido sentido, ya no sabían ni el tiempo ni el espacio que ocupaban.

Oscuridad. Vacío. Vértigo. Siento el peso de mi cuerpo, ligero, etéreo, suspensión del fémur, gravedad. Mi tórax desaparece, lo intuyo pero no podría dar pruebas de su existencia. Camino del revés y mi lengua cae como una alfombra roja por donde avanza mi clavícula imaginaria. El espacio, el tiempo, cualquier constructo, convención, cualquier hipótesis es un juego de niños.

Críos primitivos, primates.

Un chimpancé con un reloj atómico hace un huevo frito en 1,8732 microsegundos.

Estoy fuera. Un agujero negro en tu calcetín y una foto de infancia. Nostalgias. ¿Dónde estás? Intento dialogar con el trapecio en su vaivén. Es un diálogo de sordos. Trapecio horizontal. Desaparezco del vacío. Nada. Escucho mi respiración, el jadeo de mis costillas, el hálito del húmero.

Verticalidad. Lo sé por tus ojos. Intimidación. Tu pelvis se aburre, lo vislumbro. Tus orejas se deshacen.

Yo soy un huevo frito en 1,8731 microsegundos.

Vuelcos. Revolución cognitiva. El salvajismo del abductor largo del pulgar es brutal, impío ¿Puede alguien abrir la luz? ¿Puede alguien recoger un puto presunto carpiano y desenredarlo? ¿Puede alguien enunciarlo? La soberanía de mis órganos se alza en contra del imperio. Siglos de lucha para nada. Sospecho que hay emociones envueltas, resistencia, contención.

Instantes
Sé que estás, te intuyo en la oscuridad, a cada desplazamiento, vuelvo al centro. Un centro propagado que se multiplica y que vuelve a la unidad. ¿Cómo puede haber un ombligo en tres sitios a la vez? ¿Un terceto? ¿Tengo acaso tres ombligos que persiguen curvaturas? El placer del ingrediente orgánico es infinito, inunda mis sentidos, me constituye en una fracción ligera, armónica, elemental. Mis células sacuden mis palabras, las deshacen, devoran la indiferencia.

¿Estás?

Silencio.

El bailarín se detiene.

Silencio.

Tienes las pupilas dilatadas ¿Por qué? ¿Por qué tienes las pupilas dilatadas? ¿Lo sabes? Te lo pregunto pero yo sé perfectamente porque tienes las pupilas dilatadas. La cuestión es si tú lo sabes o mejor aún ¿sabes cuántos microsegundos tardan tus pupilas en transformar la oscuridad?

www.dramangular.com

Silencio.

El bailarín sopla los ojos del espectador.

Luz de sala.

FIN

MÀ ESQUERRA
de RAQUEL TOMÀS

Una botiga de pròtesis. Un botiguer, una mare i un fill que és com un home atrapat en un cos de nen. Al fill li falta una mà. Podria ser un somni.

Botiguer: Què desitgen?

Fill: Una cama, tres braços, dos mans i mig peu.

Mare: Comporta't. Volem una pròtesi de mà esquerra.

Botiguer: Us ensenyo algunes de les que tinc.

El botiguer treu diferents mans; algunes són fines i delicades, algunes peludes i rudes, hi ha mans negres, orientals, de dona, mecàniques i també de cera.

Mare: Tria, fill. Serà la teva mà, tria tu. Pensa que ha d'assemblar-se al teu braç, ha de semblar teva, no pots anar tu per un cantó i ella per un altre. Tu seràs el seu cos i ella serà la teva mà. Mira-les bé i a veure si sents res davant d'alguna, escolta el teu braç.

Fill *(després d'uns segons i de provar-les totes):* Vull la negra. La vull ben negra per reconèixer-la cada dia a cada moment. Quan la tingui a casa li pintaré les ungles i el palmell de colors i semblarà un amulet comprat en algun mercat africà. Has anat mai a l'Àfrica, mare?

Mare: Sí fill, de jove, gairebé no ho recordo.

Fill: Segur que no vas tocar cap negre, sinó ho recordaries. Les teves mans recordarien el tacte d'un cos que no és el teu ni és semblant al dels homes que has tocat. Segur que no vas tocar res més enllà dels llençols del teu llit d'hotel luxós i la copa del teu còctel de mango i banana. Quan et toqui amb la meva mà negra em passarà el mateix, no ho recordaré, una mà sense memòria.

Mare: Fill, prou! Ja veuràs que tot anirà bé, podràs escriure i tot.

Fill: I qui vol escriure? No té cap sentit escriure, a mi només em cal parlar, parlar i cridar, no venen boques de cera aquí? Quan hagi ensinistrat la meva mà negra farà el que jo li digui. I quan sigui gran prendrà les seves pròpies decisions. El meu amulet africà, podem fer un foc al jardí i ballar-hi al voltant, mare? despullats, tu i jo, com abans, cridant, saltant i cantant, i jo giraré i giraré amb la meva mà alçada al cel i m'esgotaré tant que no podré ni pensar, m'abandonaré i ja no seré jo, seré el cos de la mà negra. I ella pensarà per mi.

Mare: Fill, si us plau, tria una mà i marxem, ja saps com va això, amb la cama dreta tot va sortir com volies oi? Doncs no ho espatllis ara.

Fill *(agafa la mà negra i fa com un ritual refregant-la per tot el seu cos):* Avui neix una mà, que vindrà a viure al meu cos, un cos estrany, tendre, tou, amb unes quantes cicatrius i uns quants grams de plàstic brillant. I la cama li haurà d'ensenyar la distància que hi ha amb el terra, i el colze li haurà d'explicar que si apreta fort pot ofegar i jo li he de fer entendre que no pot esperar res de mi. La puc dur al coll com un penjoll, mare? El meu amulet contra les pors. Jo no vull pensar més, només vull ser un cos de pedaços guiat per la mà negra pintada de colors. Un cos imperfecte i una ment imperfecte, harmonia. I seré feliç.

Mare: Quan vas néixer feia fred, molt fred, gairebé no em sentia el cos, estava de viatge i vas néixer al cotxe, de seguida vaig veure que alguna cosa fallava i no et volia veure estava espantada i tenia fred, el fred se m'havia colat tan a dins que no podia pensar. Vaig tancar els ulls i vaig demanar que em passessin el bebè. Amb els ulls closos vaig resseguir el teu cos, la teva pell era rugosa, tremolosa, el teu cap fi i teu cos estrany, et vaig apretar fort i em donaves calor, recordo exactament el tacte de la teva carn recent formada només de tancar els ulls i passar-te un dit per la galta, no sóc una desconeguda, tu tampoc ho ets i els teus pedaços per molt que no vulguis es recordaran de tu a cada instant. Ens quedem aquesta, ens la pot embolicar per regal?